

Vážení představení Církve Československé Husitské, bratři a sestry,

mé jméno je Jan Evangelista Oldřich Krůza a jakožto člen Husitské církve a sboru faráře Jana Židlického si dovoluji vyjádřit se k tématu výstavy ostatků Buddhů v kostele Sv. Jana Křtitele Na Prádle.

Členem sboru jsem se stal v roce 2008, to mi bylo 25 let. Byl jsem vychováván atheisticky a konverze ke křesťanství byla mojí osobní volbou v dospělosti. Životními zkušenostmi a četbou jsem tehdy dospěl k přesvědčení, že hledání království Božího je jediným skutečným smyslem života a vzplála ve mně touha tento úmysl realizovat ve společenství lidí stejného záměru. Moje hledání té správné církve tehdy trvalo několik let. Byl jsem v kontaktu s některými duchovními církvemi Katolické, Českobratrské evangelické a Bratrské. Po určité době jsem však vždy narazil na přesvědčení, že alespoň v tom sboru, kde jsem se pohyboval, převládá důraz na literu a zvyklosti nad hledáním skutečného Ducha Božího, který vane kudy chce. Nad hledáním Boha, jenž jest, který jest. Nad hledáním Krista, který dříve než Abraham byl, jest. Tento pravý Bůh, který se nedá a nikdy nedal uvázat na konkrétní lidskou organizaci nebo paradigma, a který je tam, kde mu lidé dobré vůle v sobě udělají místo, se mi zdálo, že je ve sboru bratra faráře Židlického vítán a jeho přítomnost se tam sdílí. Proto jsem bez váhání požádal o křest a vstoupil do obce.

Správnost mého rozhodnutí kromě oduševnělých bohoslužeb, přínosných rozhovorů a příkladu farářova života potvrzoval právě fakt, že tento je otevřen podpoře ostatních směrů, pokud jsou prodchnuty duchem Kristovým. Proč bychom se měli domnívat, že relikvie svatých z jiné kultury jsou v rozporu s místem vzývání Krista? Pokud je mi známo, buddhisté se nám nesnaží svoji víru vnutit, jejich přítomnost byla tichá a plná respektu. Což není naše největší přikázání "miluj Boha svého nade vše" a "miluj bližního svého jako sebe sama"? Jestliže se pan farář Židlický svolením k výstavě v kostele proti těmto přikázáním prohrál, pak nechť jsou vyvozeny důsledky.

V žádosti o vydání usnesení diecezní rady je jedním z hlavních argumentů kritiky konání výstavy v kostele Na Prádle to, že návštěvníci dostávali buddhistická požehnání a propagační materiály jiného náboženského směru než křesťanství. Mám za to, že by bylo bláhové v tomto vidět nebezpečí. Oč usilujeme jako církve? O to, aby naši členové byli izolováni a pokud možno s jinými směry nepřišli do blízkého kontaktu? Jde nám o to, abychom každého člena mermomocí udrželi ve vlastní sféře vlivu? Nebo o to, aby věřící CČSH měli rozhled a ruku v ruce plnili poslání Církve prodchnout současné poznání duchem Kristovým? Dle mého názoru šlo o příkladné gesto, které bychom měli plně podpořit a ujasnit si, že ona hrana akceptovatelného

náboženského dialogu není dána tím, jak blízko si k sobě partnera pustíme, nýbrž rozpoznáním, zda obě strany chtějí druhého respektovat a podle toho se zařídít. Zajisté existují i militantní buddhisté, a od těch je potřeba držet si odstup, stejně tak jako od militantních muslimů a militantních křesťanů. Byl bych velice smutný, kdyby se Církev Československá Husitská tímto stala.

Se srdečným pozdravem

~ Mgr. Jan Evangelista Oldřich Krůza